

Holberg 1718

**Årsrevy for
Malermesterlauget i Bergen By**

Husker De

NODESTI MALINGEN?

Nodesti:

for innvendig maling.
Strykning, sprøitning, tapeteffekt.

Nodesti

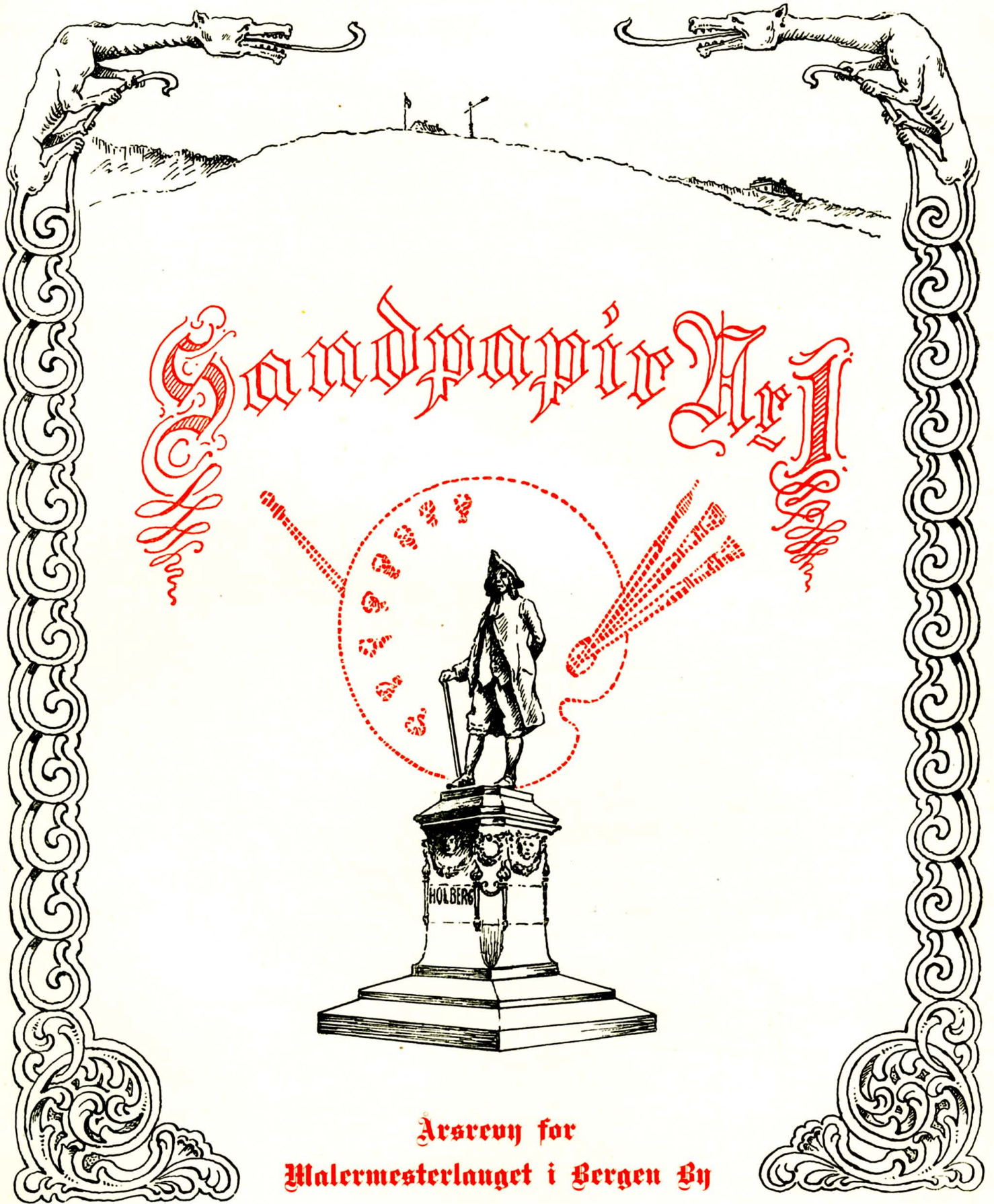
murfasade:
for utvendig maling av mur.
Ett strøk.

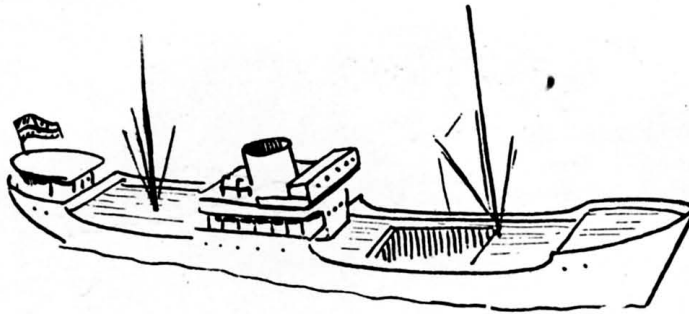
Nodesti

trefasade:
for maling av trehus e. l.
Ett strøk.

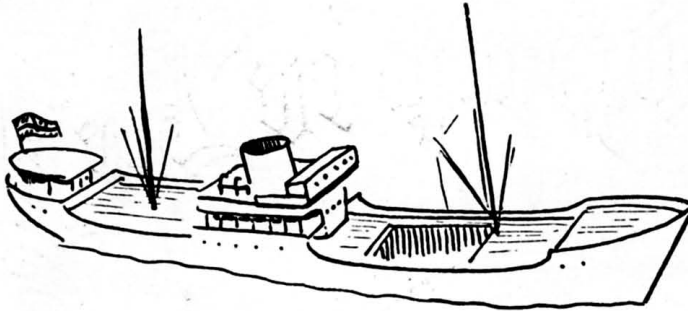
Lager i Bergen:

VESTLANDSKE DESTILLATIONSVERK A.S
Sentralbord 10145 BJØRNEGÅRDEN Sentralbord 10145

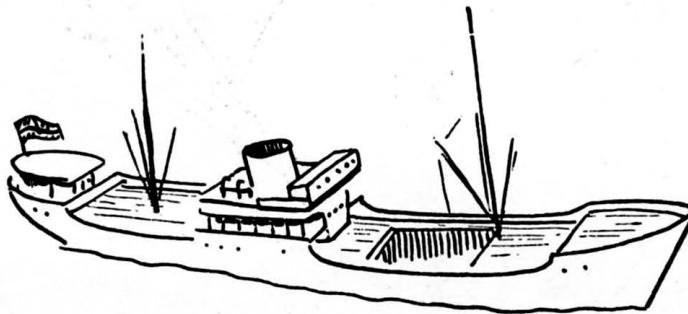

„RANENFJORD“

„IDEFJORD“

„FRIERFJORD“

Det kan kanskje se ut som vi skryter —
men det er nå vår skyld at det flyter —
linfrølaster hjem til Norge.
Snart vi alle sammen nyter
LIBOLIN og sammen bryter
malermestrenes sørge.

Libolin

Alle vet jo at linoljen er naturbestemt til dekning og konservering av tre og andre materialer.

A.S LILLEBORG FABRIKER — OSLO

VELKOMMEN

Her i gamle Bergens by.

Mel.: »Opp i Fjellveien der stod.»

*Her i gamle Bergens by
har vi malere hatt ry,
for å kunne sønge, ja og gjerne plystre.
Det vil vise seg ikveld
om vi har det samme hell
med gudinnene at ei di blir for dystre.*

*Konkurransen har vi nok,
ja ja, ok ok ok ok ok,
pass på henne du iafte deg har kåret.
Mangen malermann så lur
skulle settes fast i bur,
kanskje blir di bedre i det nye året.*

*Og for henne som især
ligger våre hjerter nær,
hun som steller hjem og barn, ja også meister.
Hun skal leve, høyt hurra,
påskjønn henne blir hun gla,
mink forbruk på alt som heter strømpelleister.*

*Et godt nyttår ønskes vil,
med røkekjøtt og dram dertil,
malermeistrene di er jo aldri kresen.
Det kan gå oss opp og ner,
nokken lite, somme mer,
men for allting ikkje nokke krøll på nesen.*

*Sleng så kost og pensel, pøs,
ta om livet din småtøs,
og tred dansen til musikkens glade toner.
Om du hjemad går litt sent,
med madammen, gå da pent.
Husk at samholdet i ekteskap forsoner.*

Loffen.

Diffusin er vannfast smittefri emulsjons-
maling for mur, tre og papir.
*Spesielt for nye murbygg og oppussing
av fabrikklokaler.*

Furibeis — det ideelle strykemiddel
for nye og rå materialer.

Diffusin og Furibeis føres av fargehandlerne.

Åsheim & Midtgård & Co - Bergen

Med takk for behagelig forbindelse i året som gikk. —

NORDEN
DEN KEMISKE FABRIK NORDEN OSLO

En lur maler

forstår meningen med den gamle sannhet:
„Den som kjøper billig, kjøper som regel
for dyrt”. Derfor velger han den beste
lim som blir billigst i bruk, nemlig:

LÆRLIM - BL.LIM - KOLDLIM

fra

Kongshavn

LIM - & MINERALNÆRINGFABRIK

Aktiebolaget

Kritbruksbolaget i Malmö

»Sandpapir Nr. 1«

foreligger hermed i 28. årgang, og det begynner å bli en anselig årrekke denne vår årsrevy og festskrift er gått ut til kolleger og forbindelser vidt omkring. Blader vi tilbake, dukker festlige minner frem fra de mange år, muntre episoder og humørfylte fester, likesom vi gjennom årene har fått en anselig samling kjente kolleger tegnet i godmodig karikatur, hvor seinere slekter kan se tilbake på menn som til forskjellige tider har deltatt i det faglige liv.

Men forholdene har også ført med seg en rekke artikler av mer tankevekkende karakter omkring fag og samfunn. Det er vårt bidrag til kulturkampen, som verdenskrigen ikke evnet å avgjøre, og som idag føres videre med uforsonlig bitterhet. Og det er ikke urimelig å tro at menn i fremtiden vil ha interesse av å studere synspunkter som håndverkere har gitt uttrykk for i vår årsrevy.

I de seinere år har vi unnlatt å ta inn i bladet våre gamle festsanger, men på anmodning skal vi ta noen av disse i år.

Det vil gi våre mange nye medlemmer øket forståelse av den joviale feststemning som disse gode gamle sangene alltid skapte.

Vi finner grunn til å meddele at årsrevyen fremdeles som vanlig vil bli sendt fritt til alle avdelinger innen landsforbundet, og skulle enkelte, vi ikke når, ønske revyen, så skriv til redaktøren og vi skal tilfredsstillende behovet så langt vi når.

For det gode formåls skyld tar vi mot ethvert bidrag, men revyen vil som sagt ikke bli noen handelsvare.

En unntakelse på dette blir det bare om noen ønsker flere eksemplarer.

Samtidig retter vi en hjertelig takk til våre annonsører og ber kollegene gjennomføre parolen:

Norske kvalitetsvarer fra norske leverandører.

Generalforsamlingen

gikk sin årvisse gang medio desember, og det var oppmuntrende å se tilslutningen fra den yngre garde av mestere.

Men de eldste trær i skogen fornektet seg heller ikke denne gang. Olaf, Mons, Halfdan, Nicolai og Ole L. L., for å nevne dem etter visdom og alder, deltok i saksbehandlingen med vanlig våkenhet og interesse. Det gir alltid større trykghetsfølelse når disse fortjente menn er tilstede, og en tilsvarende tomhet når noen mangler. Denne gang manglet riktig nok Halfdan, som hadde mer enn lovlig forfall, men hjertebarnet hans, »Sandpapir Nr. 1«, var også denne gang et viktig innslag i dagsordenen, fordi det gir oss mer enn bare brød.

Den omfangsrrike dagsorden ble avviklet i tur og orden, forhåpentlig til alles tilfredshet.

Nils åpnet talestrømmen, ønsket velkommen til edel dyst, og erklærte generalforsamlingen satt, hvorpå han satte seg, og dermed var urverket igang. Thorbjørn leste beretningen, som vitnet om meget arbeide og god fremgang, om større stabilisering av foreningsarbeidet og øket tilslutning. — Men den ga også uttrykk for vanskeligheter med å skaffe verktoy og materialer, for ikke å tale om »hard valuta«, som idag er blit guden over alle avguder.

Ole kasserer foredrog foreningens regnskaper med overlegen ro og finansiell innsikt. Tallene var denne gang større enn noensinne i foreningens historie, men der var også overskudd, og det er mer enn selveste Brofoss har klart å prestere.

Men enkelte lykkelige vinnere i anbudslotteriet var trege med å gi valuta for hjelpen fra målekontoret. Denne treghet må skyldes sykелighet, ett eller annet kompleks i malermesterkroppen, som det dog kan rådes bot på ifølge den siste tids vitenskapelige erfaringer. De lidende suggereres med den følge at de betaler og ser lysere på tilværelsen enn noensinne.

Det oppsatte budsjett lå på et høyt plan, men noen ville ha det enda høyere. Ingen var mere gla for dette enn Ole kasserer, som straks sikret seg løyve til å forhøye kontingenten i annen runde, og han kan dermed se rolig imøte det som møte kan.

»Det Stigende Fond« har heldigvis enda en langsomt stigende tendens, men det anbefales å undersøke om ny motor eller bedre fyring kan bidra til bedre fart.

»Sandpapir«s årsoversikt ble i Halfdans fravær lest opp av formannen, og viste som alltid dekning for livsviktige oppgaver pluss et overskudd for fremtidige behov.

Valgresultatet ble at Nils måtte fortsette på førsteplass, fordi han nå har fått sin fjerde verdensborger i reserve. — Nestformann ble Øvind, fordi også han har bil. Som ny landvinning i styret ble valgt Sverre, med tilnavnet Årevik, som ifølge innsendte attestavskrifter viser seg å ha gode evner når det gjelder å spare på skillingen og la daleren gå.

Torbjørn skriver har meget omfattende landsinteresser, og så seg derfor nødt til å tre ut av styret.

Skriverjobben ble derfor tildelt Ingvald Eld., tidl. nestformann og dertil en regneekspert som norske Gallupundersøkelser ville sette pris på å ha som medarbeider.

Fritz og Claus ble valgt til reservestyre, og vi får nok i fremtiden høre mere fra disse karene.

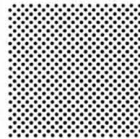
De andre valg gikk etter programmet, og Nils takket deretter pent for seg og sine samt for godt samarbeide innen foreningen i året som gikk.

Ole L. rettet en hjertelig takk til Nils og de andre

KJØP

NORSKE TAPETER

Vi vil i år bringe en mengde nytt
i moderne vakre mønstre og farger
til alle priser.

VALLO TAPETFABRIK

VALLO PR. TØNSBERG

Telegramadr.:
Tapetfabriken, Tønsberg

Telefon:
803 Tønsberg

i styret, for god ledelse og fordi de tok på seg det arbeidspress som foreningens virke krever idag, noe som også har ført frem til gode resultater.

Etter vel gjennomført dagsorden ble det mann-jevn samling om det tradisjonelle »bordsete«, hvor hunger og tørst, etter valgkampen, ble slukket, og bordets gleder ble for en stund midtpunktet i tilværelsen.

De saktmodige i møtelyden fikk etterhånden ånden over seg, og da vèt vi av erfaring at intet kan stanse talernes rekke, hverken i en trontaledebatt om landets stilling, eller i et festlig møte av malermestre i byen mellom de syv fjelle. Det skulle forresten bare mangle. Men tiden hadde liten tid også denne gang.

Det følte derfor altfor tidlig da det seint på natten ble satt et avgjørende punktum for den festlige opplevelse, som allerede for lenge siden er

ute.

Ferdaminni.

*Eg setergjentur på min veg,
såg fagre aust og vest.
Men sist eg råka her på deg,
og du og du er best.*

Disse linjer skrev vår store lyriker Aasmund Vinje i »Ferdaminni«, og det var den gang der var gjentur og seteridyll til, for uten hadde vel ikke fanten og jentekjære skalden søkt så høyt til fjells. Han var virkelig en stor naturelsker.

Det var ikke litteraturhistorie jeg tenkte å skrive, men ovenstående vers fikk meg til å minnes spredte opplevelser i skog og mark. — Minnene går først og fremst tilbake til høstdagene når fjellet står i sin vakreste fargeprakt, og du tutler innover vidden med hund og gevær. Da først er du menneske — du vil selvfølgelig bemerke — er du menneske når du går ut for å drepe, men har jeg fortalt at jeg har truffet noe. Det er det som er det store med oss byjegere, vi går for sportens skyld.

Jeg treffer på min vandring en seter med en smilende budeie i døren. Jeg hilser og legger merke til jentens praktfulle tanngar. Etter å ha hilst på meg forsvinner jenten og en annen kommer i døren. Jeg legger merke til også hennes prektige tanngar, og misunner bøndene deres sunne levesett og dets innflytelse på tennene. Jeg blir bedt inn, blir traktert med rømmekolle, og på spørsmål om jeg vil ha flattbrød til, blir skuffen i bordet åpnet. Der ligger flattbrødet i hyggelig selskap med kam og tannbørste. Jeg legger merke til at begge jentene ikke er inne samtidig — tenkte ikke noe videre over det — der er så meget som må passes på en seter. — Etterpå

fikk jeg vite at de var noen store økonomer, de jentene, for de hadde spleiset på et tannsett.

På min vandring videre traff jeg et jaktselskap som var i ivrig diskusjon. De hadde lært så meget at når de bar gevær, måtte ikke løpet peke mot noen, og nå var knuten den, at de ikke kunne bli enige om hvordan han som gikk i midten, når de gikk etter hverandre oppover, skulle bære geværet.

— — —

Det smaker etter en slik dag å komme til hytten, og spesielt er det hyggelig å få besøk av bygdens folk. Mangen en sannferdig jakthistorie kommer da frem. En av karene var bjørneskytter og fortalte om sine opplevelser, bl. a. at han skjøt på en bjørn, men bare såret den, og da han ikke hadde flere skudd igjen, måtte han ta flukten over en bro. Kommet midt på broen, kommer der en binne med unge fra den andre siden. Ja — hvordan gikk det med deg da, spurte jeg. »Du kan skjønne jeg ble helt oppspist,« fortsatte han.

Og så var det han som hadde tannpine og fikk en dram hos meg for den. — Dagen etter kom han med en helflaske — om han kunne få drammen med hjem på flasken, så han kunne ta den når han var kommet til køys.

— — —

Forandring er godt etter ukers hyttestell, og på hjemturen tok jeg inn på hotell. Til middag ble servert biff, men det var nærmest det aller ytterste laget av oksen. Seig var den iallfall, og noen eldre damer som satt ved samme bord, gjorde forgjeves forsøk på å svelge. Litt etter hvert kom der en hel krans rundt tallerkenene deres. Da der til aftens ble servert lapskaus — reiste jeg.

Den gode landlige odør hadde jeg følge med helt til Nykirkekaien. — Det er som Fasting skrev at når lengselen etter fjordane ble for stor, måtte han ta seg en tur til Nykirkekaien, den kjente kjære duft kom ham imøte langt inne i Strandgaten.

O. T.

Vi står alltid til våre kunders tjeneste!

E.D.B. *Gjertsen*
BERGEN

BOKHANDEL — PAPIRHANDEL
BOKBINDERI — BOKTRYKKERI
FORLAG — ESKEFABRIKK

Telefoncentral 17766

ZINKHVITT
 TITANHVITT
 EMALJELAKKER
 FERNISSER
 PENSLER
 ÅDREVERKTØI
 TAPETER
 LINOLEUM
 ALT I GODT UTVALG

Forsøk våre varer.
 Undersøk våre priser.

Eches Farvehandel A/S
 NYGAARDSGATEN 4

Meddelelse nr. 28. til Norges Bank.

Fra den ærede bank har vi mottatt anmodning om å gi et utsyn over levekår og utsikter i dette landet vårt, og vil som vanlig stå til tjeneste med dette.

Av bitter erfaring vet vi at malerfaget, som all annen produktiv virksomhet er underlagt konjunktursvingninger av verdensomfattende karakter, og kan bare beklage at de som skal være eksperter på økonomiens område i så høy grad svikter sin ansvarsfulle oppgave, når det gjelder å klarlegge krisens årsaker. Når selv solflekker kan anføres som årsak til krisene, da føler en seg nesten i kontakt med naturfolk og deres tro på inngrep fra mystiske ånder i naturen. — Grunnet sakens alvorlige karakter skal vi gjøre vårt til å sette ekspertene på spor etter kriseårsakene, og må derfor ta et lite tilbakeblikk, som av plasshensyn vesentlig begrenses til vårt eget århundre. Vi skal her se bort fra de ekstraordinære statsinngrep der kjennetegnes ved navne som Tagård og Brofors, og som tydelig tilkjenner at en sosialistisk betont arbeiderregjering ubønnhørlig glir inn i det samme nedbrytende spor som russisk kommunisme og tysk nazisme, med den svekkelse av produktivitet, levestandard og åndsfrihet som disse systemer fører med seg, på glideplan mot indre kriser, som vi allerede begynner å føle på kroppen.

Idag vil vi se litt på de »normale« kriser, som også under friere forhold fører til omfattende arbeidsløshet og ruin for mange.

Krisene ville neppe bli av vesentlig betydning dersom det økonomiske liv bare bestod av varebytte eller bytte av varer mot gjentjenester av annen karakter, ti i så fall ville øket arbeidskraft og kapital bli satt inn hvor behovet og fortjenesten var størst, inntil en jevn balanse mellom næringene var sikret.

Ved en sådan fri utjevning mellom næringene, ville intet kunne stanse arbeidslivet før alles behov var rikelig sikret, og menneskelig behov har ingen grenser. Vi tilfredsstilles ikke som dyrene bare ved å få nødvendig føde, ti deretter vokser de individuelle behov og ønsker i en stigende linje som bare begrenses av vår klodes råstoffreserver og det kulturenivå vår teknikk, vitenskap og frie åndsliv er nådd frem til. Men denne likevektige utjevning i varebytte og menneskelig virke, som liberal tenkning hadde satt seg som mål å nå, ble ikke innfridd. —

Konsentrerer vi våre tanker om typiske forteelser i oppgangstider, vil vi også oppdage »basiller« som formerer seg med økende hastighet og bringer næringslivet inn i den febertilstand som ender i krise med sammenbrudd, ruin og arbeidsløshet.

For å frembringe en vare må menneskelig arbeide

"Det var flott strøk det - menslik blir det også bare med"

"Vi føler oss knyttet til hverandre,"

"Det var annen dans det!"

"Takk ikke meg! Jeg brukte"

"Ja CEDROL serr'i"

"Malingen som står - Styrke i hvert strøk!"

"det er malingen som står! Styrke i hvert strøk"

"Nei takk! I min bust kommer bare"

"og jeg Der er oljen som står!"

"lar seg lett og villig føre av kosten. Den er sikker på gulvet"

ALNA
 CHEM. FABRIKER
 OSLO.

Vår representant
 i Bergen:
Alv Rasmussen

nedlegges på naturens råstoffer, og jorden er den dominerende råstoffleverandør for mineraler, vannkraft og oppdyrking, såvel som for boliger og fabrikkanlegg.

Med denne a.b.c. i økonomi som grunnlag, vil vi påpeke at den dominerende tendens i oppgangstider er, at råstoff og råstoff-eierne tar en økende brorpart av den prisstigning som finner sted, en brorpart som er både sikrere og større enn det som nominelt kan tilfalle de virkelig skapende produsenter og arbeidere under en oppgående priskurve. At denne tendens fører med seg salg av råstoffkilder til overkapitaliserte priser, med farlige følger når priskurven har nådd topp, må ligge klart i dagen. Skogjobbingen i forrige hundreår førte gjentagne ganger vårt land opp i alvorlige kriser.

Vårt lands største industrianlegg betalte 700 ganger mer for vassdragsrettighetene enn selgeren hadde betalt.

I 1918 advarte landbruksdepartementet mot den herskende jobbing til overkapitaliserte priser i jordeiendom, noe som etter krigen førte oss opp i den krise hvis omkostninger hele landet måtte være med å betale.

Den samme jobbing foregikk i U.S.A., hvor bl. a. prisen på hvetejord steg til det tyvedoble, noe som fulgtes av det store sammenbrudd i 1924. Hos oss er en sådan krisebevegelse atter i utvikling.

Den gjennomsnittlige salgspris for landbruksjord var i 1913 kr. 2664 pr. skyldmark, steg til kr. 7763 i 1920, og var i 1932 nede i 3936.

Så begynner de rundhåndete statsbidrag å influere på jordprisene, som stiger til kr. 5879 i 1939 og i 1945 er middelprisen oppe i kr. 8524.

Seinere oppgaver har vi ikke for hånden, men i år skal 600 millioner kroner fra skattepressen ofres, og både de politiske partier og deres presse er så vakert enige om at dette er til opphjelp av jordbruket.

Når skal disse toneangivende parter begynne å forstå, at når statsbidragene i løpet av 12 år driver jordprisen opp i mer enn det dobbelte, da er det *jordeieren* i øyeblikket som kapitaliserer statsbidraget i en høyere salgspris, og *jordbrukeren* får økete byrder å bære.

Når en økonomisk nedgangsperiode inntrær, evner ikke vårt folk å reise de milliarder i skatte- og lånemidler som staten rutter med, og når da bidragene til jordbruket ikke lenger kan opprettholdes, da begynner det å banke på døren hos jordbrukeren, som ikke evner å stå på egne bein med den overkapitaliserte eiendomspris som statsstøtten har påført ham. Den Thagård'ske pris-stopplov øver liten innflytelse på eiendomsprisene i by og land, fordi de menn som bedømmer prisen finner å måtte ta visse hensyn til den virkelige prisutvikling. Og alt det samfunnet ofrer, for å bedre vår bys konkurransevne, øker de

sentrale eiendommers økonomiske maktstilling uansett Thagård's lov — uansett salg eller ikke.

Vi kan intet gjøre med de argentinske jordeiere, som idag jobber med sitt linfrø og har bragt oljeprisen opp i det 6—7 doble, men la oss feie for vår egen dør, ti vårt næringsliv lider under et økonomisk vanstyre og skattetrykk, som lar det gå med svekket motstandsevne inn i en kommende krise. At den »hellige« jordeierett tar brorparten av samfunnsutgiftene til inntekt, er et av de mørke punkter i vårt økonomiske system, og vi finner grunn til å påpeke det alvorlige i situasjonen.

At vi denne gang vesentlig har behandlet forhold som ikke direkte berører håndverket, er av underordnet betydning, fordi ethvert misbruk av offentlige finanser må ramme vårt næringsliv som helhet.

Vi har tidligere pekt på hvorledes det arbeidende folk og kommende slekter kan sikres et fast anker i fedrelandet og ta i arv ikke bare det som vår tusenårige åndskultur har gitt oss, men også sin rimelige andel i fedrelandets naturherligheter og de store grunnverdier som er tilført norsk jord ved det samfunnsmessige fellesvirke, og som intet har med utbytte for personlig arbeide eller innsats å gjøre.

Å ta dette problem under behandling er uunn-gåelig om vi skal nå frem til forståelse av de økonomiske krisers årsak og hvorledes de effektivt vil kunne begrenses. Gjør vi ikke alvor av dette, må vi med bange anelser se frem til nye økonomiske kriser med omfattende arbeidsløshet. En sådan krise vil idag romme større farer enn noensinne før, fordi den vil gi det beste propagandastoff for kommunisme og andre diktatorsystemer, og det vil utbasuneres at de vestlige demokratier ikke evner å løse det økonomiske problem. Skal vi løpe den risiko at stemmesedlen da flytter oss østover?

Denne vår meddelelse ville ha blitt mer omfangsrik, men plasshensyn hindrer dette. Vi er dog overbevist om at den ærede bank vil ta problemene opp til alvorlig undersøkelse, og at den ansporer økonomer, som kan tenkes å beherske stoffet, til å delta i dette arbeide. Og skulle den ærede bank ønske et mer omfattende medarbeiderskap fra vår side, erklærer vi oss villig til å delta i dette.

Med høyaktelse

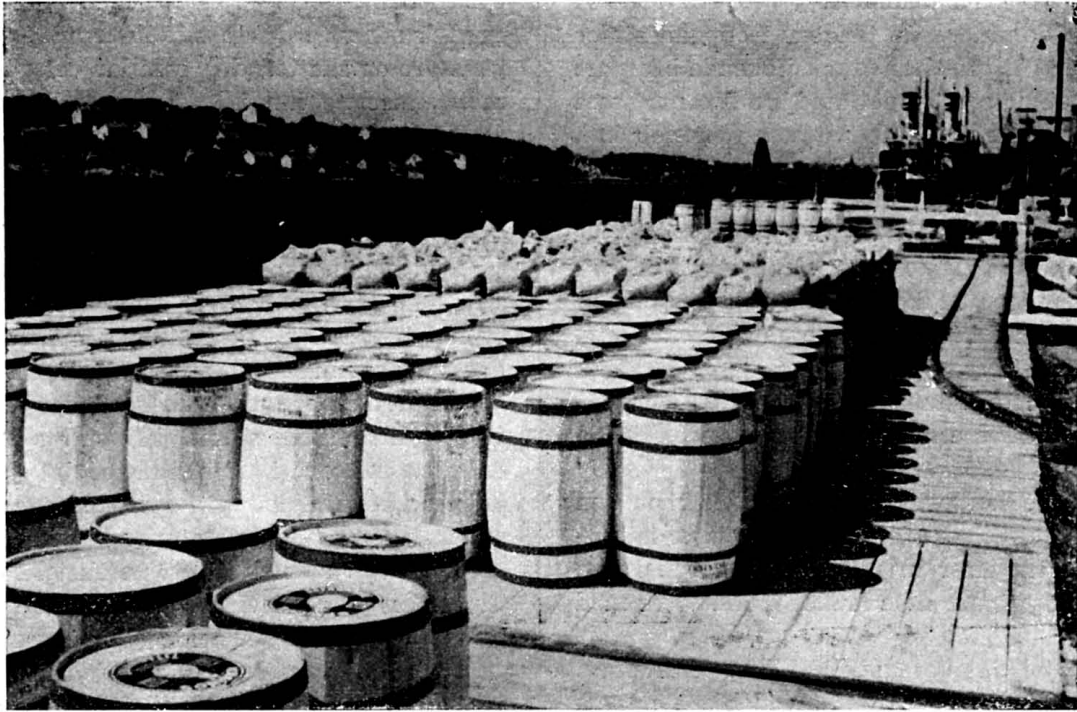
»Sandpapir Nr. 1«.

CARL J. DAHL

Sadelmaker og Tapetserer

Vestre Skostredet

Telef. 14082

Vi skal gjøre vårt beste med
hensyn til leveranse av

TIDOVIT

i 1948, og ønsker alle våre
kunder et godt nytt år.

Titan Co. AS
Fredrikstad

Velstandsfolk.

De menn, som dannet arbeidstakerregjering etter krigen, vokste opp i små kår, men fikk noen eventyrlige milliarder mellom hendene fra handelsflåten, landssvikere, og fra strømmen av skatter, som strømmer til Oslo fra det hele land.

Det ble da også litt uvant for småkårsfolket å behandle den overfylte statskasse, som ga inntrykk av å være utømmelig. Mange med sunt folkevett påstår at statens kontorer ikke kan samarbeide om en økonomisk fordelaktig statsdrift, fordi personlig ansvar og tiltaksvilje reduseres til et minimum.

Privat næringsliv bør jo helst ikke eksistere, og når det ikke helt kan stanses, blir det mistenkt og torturert med vilkårlig knappe løyver eller mangel på løyver, nedsatte priser og økte omkostninger, reduserte inntekter og økte skatter. Voksende skarer må lønnes privat og offentlig for å fylle ut skjemaer og skriv, postlegge og registrere — en stadig flytende strøm som hoper seg opp i regjeringens omfattende siloanlegg. Disse ruvende papirmasser egner seg hverken til kreaturfôr eller eksport, men de drar hærskarer bort fra det skapende arbeidsliv, og da kan det vel ikke være så underlig at arbeidsledigheten er mindre enn før krigen, samtidig som en opplever det beklagelige at landets produksjon ligger betydelig lavere på mange områder.

Men flere begivenheter synes dog å bekrefte at dette sunne folkevett må revideres.

Da staten overtok Bergens-telefonen viste det seg at overskuddet ble over en million kroner større enn det private selskap oppnådde. Dette hadde nemlig ikke vært klar over at telefontakstene var for lave etter nåtidens krav, likesom det ofret alt for meget på en kostbar telefonkatalog, som når alt tas i betraktning er av underordnet betydning.

Statens kloke disposisjoner i Bergensavsnittet ga således et utbytte nesten likeverdig med omkostningene på den svenske valuta som staten sikret seg ved eksport av belgisk murstein, som vi av hensyn til bolignøden, ikke lenger kunne avse lagerplass til

her i landet. Denne eksport tilrettela også større produksjonsmulighet for norske teglverker, således at vi kan dekke vårt behov på det område.

Den belgiske murstein ville vel ha bragt en privatmann til ruin, men staten er betydelig bedre stillet, fordi den ikke er en sådan mann.

Tar vi turen inn til Årdalsanlegget må en uvilkarlig imponeres over velstanden og de store linjer i statens forretningsdrift.

Rigtignok forekommer det noen mørklagte partier, men dette kommer delvis av fjellskyggen og delvis fra de høye akkordsatser som muliggjør at en ikke behøver arbeide hver dag. Dette gir også staten bedre tid til å dekke de løpende utgifter. Det haster heller ikke med å få anlegget ferdig så lenge aluminiumsprisen ligger så lavt, og det er trolig at staten vil oppnå god fortjeneste ved å selge til trusten når produksjonen kan begynne for alvor.

Det er således ingen tvil om at den intelligens, som staten har tilegnet seg, er til fordel for deler av det norske folk. Det må vel sies at den tid det har tatt å tømme milliardene av statskassen, har vært en lykkelig tid tross alt. Og hvem tør påstå at ikke staten også i fremtiden finner midler til å holde pengestrømmen gående.

»Stor arv det er for mannen av godtfolk vera fødd«, sang Vinje, og som partnere i staten må vel velstanden sige inn over terskelen i den fattigste hytte når vi arver og fordeler statens etterlatenskaper. Eller var det hele bare blendverk?

Ikke alltid en dyd å være beskjedent.

Det var lørdagskveld og Ola tok turen til seters for å treffe Kari.

Da han kommer frem sitter hun opptatt med melking av kjørene, og han går bort til henne, hilser og sier:

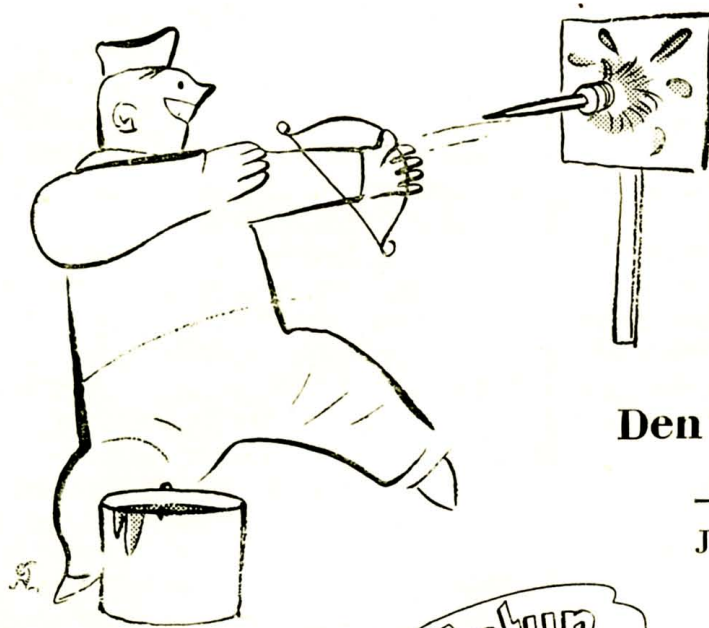
»Gje meg en kjøss, Kari!«

»Ta sjøl det du har lyst på din dovenpels! Hvis du er av den sorten som skal oppvartes på alle kanter, så blir det aldri nokke mellom oss to!«

ALT I MALERVARER

E LUND — MASKINFORRETNING ½

10

Den satt, tenker jeg

— men det pleier jo forresten
Jotun-malingen alltid å gjøre.

Jotun

verner verdier —

JOTUN - SANDEFJORD

„Glideflukt”

Er det ikke herlig
igjen å kjenne *glidet* i
kosten, slikt et gli som
bare fyldig linolje kan gi.

VERA

VERA FABRIKKER A/S
SANDEFJORD

Barometersving 1948.

Januar:

Sesongen innledes ved Kassa-Ole, som innvier medlemmene i regnskapenes mysterier, han vil at medlemmene må få opp omkostningsprosenten, således at vi kan forhøye kontingenten.

Den nye økonom innbyr alle malerbarn til gratis juletreffest, og Håndverkeren blir for liten.

Februar:

Malersvennene starter sin nye forretning, og vi overtar oppmålerkontoret med alle dets goder, ingen mestre får svenner, vi må nøye oss med alle de malerarbeidere som står i fagforeningen, disse er ikke god nok for den nye forretning, som skal innarbeide seg hos våre kunder.

Mars:

Landsmøte avholdes i Fredrikstad, styret bevilger seg fri en hel uke, medlemmene bevilger fri reise og 100 kr. dagen for tort og svie.

Utforrennet etter de største nybygg avholdes i påskeuken. Henken blir disket for han tok feil løype.

April:

Den utvendige sesong påbegynnes, malerne synger og plystrer på siste vers av W.C. oljen.

Formannen innkaller til medlemsmøte på toppen av Siloen, i denne høyde vil han gi malerne en orientering hvorfor våre påslagsprosjenter er for lav.

Mai:

Sekretæren opptar lån av Det stigende Fond, pengene skal brukes til orienterende møte »om hvordan man bygger godt og billig«.

Juni:

Svennene går til streik, grunnen er at ikke deres eget firma får alt kommunalt arbeide, men Askeland avblåser denne som ulovlig, og gir dem et kursus i hvordan man skal drive sin forretning.

Juli:

Alle malermestre lukker i 4 uker og tar en felles tur til Oslo for å sette seg inn i oppmålingsregler og fortolkninger av akkordtariffen. Deretter går turen rundt kysten, der stoppes i alle sørlandsbyer for å få et kursus i laveste beregningssystem.

August:

Alt kommunalt arbeide overdrages til styret som skal fordele dette blant gode medlemmer. Grunnen skal være at de uorganiserte tar for høye påslagsprosjenter.

September:

Fag- og foredragskomiteen innleder høstsesongen med en orientering om alle de saker de vil komme frem med i tiden fremover. Det første møte skal innledes med: »Hvorfor forsvinner der mest kanner og pøser om sommeren«.

Oktober:

Henken tar atter opp sitt gamle emne »Malercentralen«. Han er fremdeles av den mening at alle skal ha like mange svenner og lik inntekt.

Vi foreslår at han tar spørsmålet opp med Norsambygg.

November:

Alle komiteer får det travelt, generalforsamlingen begynner å nærme seg, og alle protokoller over årets gjerninger skal fremlegges.

Desember:

Generalforsamlingen avvikles på en time, deretter samles man til avslutningsfesten. Her har alle ordet og styret får mange belærende foredrag om hvordan alle saker bør ordnes. — Formannen takker for året som svant og lover at alle skal bli tilfredsstillet i 1949.

N...

Sandpapir Nr. 2, Oslo,

utkom 10. januar med festlige karikaturer og rikt innhold, og redaktør A. Dolve sendte personlig et eksemplar med hilsen til vår redaktør. En hjertelig takk for det. Men når dette skrives er det ikke kommet flere eksemplarer til Bergen. Vi ville jo gjerne vite om »Sandpapir Nr. 2« må forutbestilles, om beløpet, kr. 2.—, kan sendes i frimerker, eller kan betales ved postoppkrav?

Imidlertid har redaktøren et godt grep på festskriftet med trolske stemninger, griseprat og forøvrig vekslende innhold, som både gir feststemning og noe å tenke på. Og vi spår at Oslo-kollegene får megen glede av Vossegutten som redaktør frem gjennom årene.

For første gang har festskriftet også et vakkert kunstbilag fra det gamle Vestland. Noe kunstbilag foreligger ikke hos oss, men vi presenterer dog et vakkert parti fra det unge Vestland, nærmere bestemt bergenske malermesterspirer, på et tidlig stadium, samlet til juletreffest.

Noe griseprat kan vi heller ikke prestere, ti her er grisen blitt et hellig dyr som aldri sees på bordet, og bare bæres i høytidelig prosesjon til offerstedet hvor russens røde luer går opp i luer.

»Sandpapir Nr. 2« sender også sin hilsen og gratulasjon i anledning vår redaktørs 20-årsjubileum, hvorfor vi takker, samtidig som vi sender vår hilsen til det nå 38 år gamle Oslo-festskrift og dets redaktør med de beste ønsker for årene fremover.

Parti fra det unge Vestland.

Bergenske malermesterspiser på juletreffest.

Barnefesten 19. januar 1948.

Etter en liten mannsalder ble det i år besluttet at vår forening atter skulle holde en juletreffest for barna.

Festkomiteen satte alle kluter til for at barna skulle få det så morsomt som mulig, det var jo som sagt lenge siden der var holdt en slik fest, erfaringene for oss som stod for arrangementet var små, så det var med en viss spenning vi imøteså denne dag. —

Endelig opprant den store dag. Festkomiteen som i den senere tid hadde arbeidet på spreng søndag som hverdag, møtte opp på kontoret kl. 3 den 19. januar. Vi hadde nemlig vært så heldig å få overtalt sirkusdirektør Ingvald, som er kjent fra gamle dager da han hadde endel med sirkus »Tomelumski« å gjøre, til å opptre på festen med en del av dyrestanden sin. Hans gallahest + en elefant var på forhånd sendt i pakkepost fra Sydnescleven til kontoret, og det var disse dyrene vi nå skulle hente. De måtte jo føres litt etter en slik lang transport. Men det var et trist syn som møtte oss. Som en grå papirmasse lå dyrene henslengt i et hjørne, det var ikke tegn til liv. Her var gode råd dyre. Direktøren, som vi forgjeves hadde forsøkt å få forbindelse med i telefonen, var på byn for å dampe »Galladressen« sin. Her var ikke noe annet å gjøre, vi tok dyrene under våre armer og bar dem opp i Håndverkeren og føret dem med det beste vi kunne, med brente poteter etc, og jeg skal si det var ikke lenge før de kviknet litt, ja nesten alt for meget.

I mellomtiden var barna begynt å strømme til festen, samt en hel del voksne, så da økonom Sverre åpnet festen satt 48 forventningsfulle barn rundt festlig dekkete små bord. — Først ble der servert sjokolade og kaker, som forsvant som dugg for solen. — Julenissen var nå også kommet, og gikk rundt og hilste på barna og delte ut sjokolader, og dette satte de stor pris på. Men nå kunne de ikke holde seg lenger, juletreet stod jo der i all sin prakt, og hva er en juletreffest uten gang rundt treet. — Glade jul, og Jul med din glede, og alle de andre kjente kjære julesangene ble sunget så det rent gjallet i salen.

Fotografen var også innom et øyeblikk og tok et bilde, som jeg sikkert tror blir vellykket, selv om det var vanskelig for barna å sitte i ro de få minuttene det stod på.

Nå begynte det å bli livlig ute i korridoren, det var visst noe ekstra som var på ferde. Jo, der kom Ingvald, nypresset og fin, leiende på hesten og elefant, jubelen stod høyt i taket, det var jo ikke hver dag slikt hente. Dyrene var nå blitt meget spreke, om det var føringen eller synet av alle barna vet jeg ikke, hesten danset på line, den var nå forresten også føret med lin(j)e, så det gjorde også

kanskje sitt, og elefanten var ikke alltid så nøye om den trakk på sine egne eller andres ben, så en annen gang må vi føre bare med jordepler. På ryggen hadde de sekker som var fylt med appelsiner og sjokolade. Enkelte barn var til å begynne med litt skremt, men skrekken forsvant snart da julenisene tømte innholdet av sekkene og delte det ut til dem. Dyreparaden var slutt, og juletreet måtte enda prøves en gang.

Men allting har en ende, og det hadde denne festen også. Klokken var nå blitt så mange at vi måtte bryte av, men jeg er sikker på at både store og små var enige om at det hadde vært en hyggelig fest.

Og så får vi håpe at neste barnefest blir likeså hyggelig og vel så det.

F. N. H.

På eventyr i Paris.

En møbelsnekker spanderte seg ferietur til Seine-staden for å gjøre studier i sitt fag og samtidig se litt på det meget omtalte pariserliv.

Imidlertid forstod han ikke fransk, og oppholdet ble derfor ikke så vellykket som han hadde tenkt seg. —

Så var det en dag han så en vakker ung dame. — Nå får det briste eller bære, men henne må jeg forsøke å komme på tankefot med ettersom talefoten er ubrukelig, sa han til seg selv.

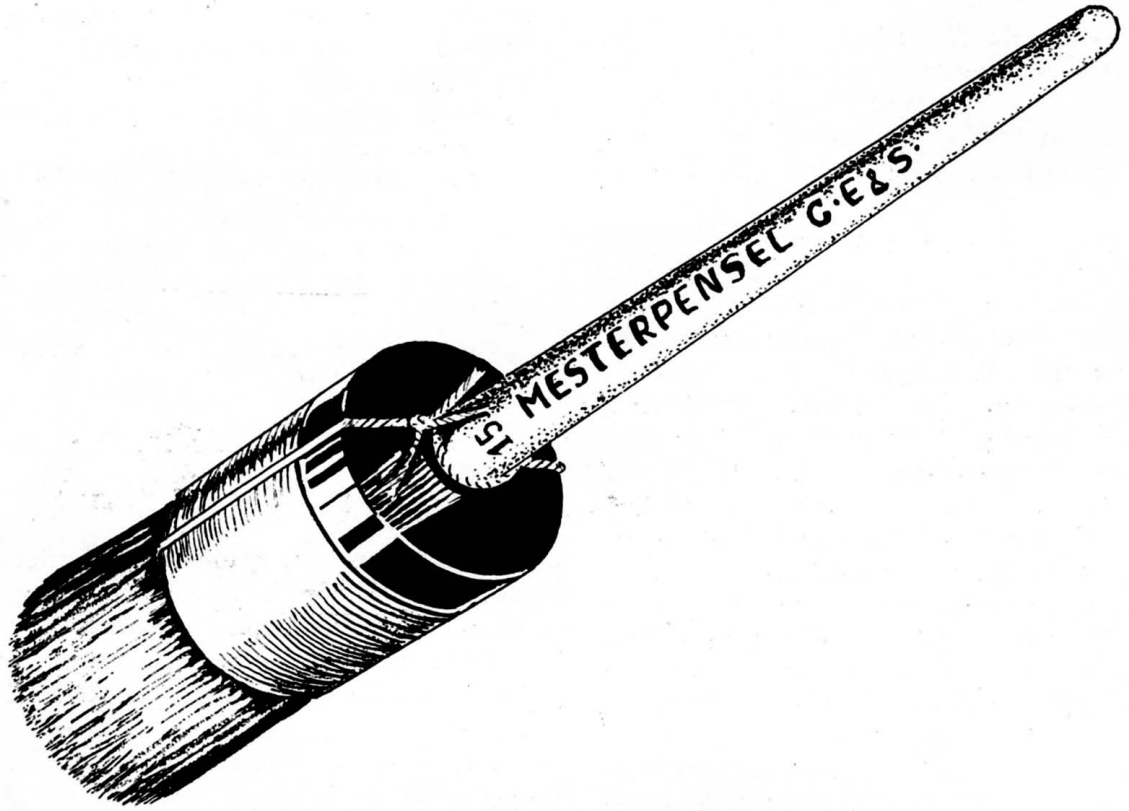
Han stiller seg opp i damens vei og hilser henne med et smil, som hun gjengjelder. Han forfølger fremgangen, peker på restauranten i neste hus, og hun nikker smilende. De går inn og setter seg ved et ledig bord.

En kvartett spiller smektende melodier, og lokalet virker velgjørende koselig. — På et papir tegner snekkeren et vinglass, som han viser damen med noen talende bevegelser. Hun nikker og sørger for bestilling av vin, og så sitter de der og nyter situasjonen, mens de ser på hverandre og andre.

En stund senere tegner damen en champagneflaske, hvortil han nikker smilende, og mens den funklende drikk perler i glassene, sitter de i drømmende tanker og smiler til hverandre.

Da det begynner å ebbe ut i glassene, tegner damen en seng på papiret, hvortil den overraskede snekker nikker ivrig. — Men det var ham ubegripelig å forstå hvorledes pariserdamen kunne vite at han var møbelsnekker — — — —

Spesial-

forretning

for malere

CHRIST. ENGBRETSSEN & SØN

PILESTREDET 27 - OSLO

Telefoner: 33 15 15 - 33 16 22

Dagens Guder.

Fritz N. Heldal

Claus Zachariassen

Sverre Aarvik

Tre nye sttjerner er blitt synlig på den faglige himmel, før vårjevndøgn, i sektoren som omfatter festlig økonomi innen våre rekker. At de går til denne krevende gjerning med veldig arbeidslyst og tilsvarende appetitt, derfor borger — uten akkevitt — hva de presterte under barnefesten i treenig samarbeid.

Som pionérorgan for åndskultur tar »Sandpapir Nr. 1« seg derfor den ære å overrekke dem vårt adelsdiplom og tildele dem betegnelsen »Trestjerne-laget«.

Og vi presenterer i tur og uorden:

Fritz, juniormester i firma Nicolai Heldal & Sønn.

Det er mannen som i første rekke vil ha orden i sakene og presisjon i arbeidet.

Claus, juniormester i firma C. Zachariassen & Sønn, er mannen med sans for maleriske stemninger i hjemmenes interiør, såvel som i festens lokaler og begivenheter.

Og til slutt presenterer vi *Sverre* — med tilnavnet Årevik — ledende mester i firma Conrad Michelsen.

Sverre er ny i styret — som økonom — og har med sitt overmål av energi kastet seg over oppgaven å spare på skillingen og la daleren gå. At han kaster seg over oppgaven med energisk alvor tilkjennega han bl. a. ved å brette en av armene sine for at alt skulle skaffe til familiefesten.

Når Sverre derfor kommer på festen ikveld med armen i gips, da er dette et offer på festens alter.

Og så ønsker vi Trestjernelaget god lykke til nye oppgaver som vinker.

Malermestre!

Vi anbefaler oss for leveranse av

ALT I MALERVARER

A.S VESTLANDSKE FARVEHANDEL

MALERVARER EN GROS

Vi vil gjerne være først -

Akkurat nå ligger vi på kne —
ellers står vi gjerne på pinne.

**Andersen &
Engbretsen**

Fargehandel. Innehaver Andreas Wohl.
Pilestrødet 10. Tlf. 410726 - 414739.

Juletreffest.

Endelig fikk vi oppleve det og i denne foreningen vår. Eg kan godt si takket være alle de nye og unge medlemmer, som er blitt velsignet med en masse baren, så eg ska si malerne kan det.

Eg såg meg rundt i salen om der ikkje var nokken bestefedre, for slike pleier no gjerne være så kry av barnebarne sine at de gjerne ve være med og vise de frem. Ja, eg undres ikkje over det, eg hadde sikkert hatt det likedan hvis eg hadde hatt nokken.

Eg savnet mange, men Lunde han som maler båter, var der, og ikkje å forglemme Ingvalden, han e' kar for te lage den rette stemningen på slike fester, han var som en ungdom frisk.

Alfen på Vedlikeholdet var der og. Forresten, var det ikkje han som var julenisse? Eg skulle vel ikkje røbe slikt, men sjitt, han tok seg godt ut, og løkke gjorde han. Eg kom nesten te å komme i unåde hos han. Eg hadde nemlig funne meg en liten søt guttonge, som eg bar på høgenhest, og så vet eg ikkje av før Alfen, julenissen altså, kommer hen te meg og spør ka eg har tillatt meg. »Tillatt meg,« seier eg, »ka mener du?« »Ongen vel.« »Jammen, det er vel ikkje din.« »Jo-o, det vil si,« »ikkje sei mer,« sa eg, »eg ska' ikkje sladre«. »Sladre din tosk,« sa han, »det er jo barnebarnet mitt«. Men då holdt eg på å sleppe ongen i golvet.

Alfen var blitt bestefar, og det kan neimen ingen se på ham. Eg måtte pent gå hen og avlevere ongen te moren, og si takk for lånet. Etterpå ble Alfen og eg forlikt over et lite glass.

Eg såg meg om i salen om der var flere som kanskje var blitt bestefar. Der var jo endel. Men eg savnet mange. Forhenværende Kassalars, Håkaen, gamle formannen vår. Er barnene hannes blitt så stor at de ikkje går på juletreffest, og har han ikkje fått barnebaren, så kunne han vel gjort som madammen og meg, vi lånte oss en liten jentonge, for på festen ville vi, og det angrer vi ikkje på.

Eg hadde nesten glemt at formannen var der. Han var godt representert, hele 3 støkker har han. Eg ska seie Nilsemann er ikkje skvetten av seg, han betrodde meg forresten at dette var ikkje så mykje. »Te neste år ska eg ha 4 med meg, og då ska eg ha madammen med og, denne gangen er hun undskjyldt.«

M. J. RASMUSSEN

BLIKKENSLAGERVERKSTED

SVERRESGATE 24 (ved Folkets hus).

Telefon 13373

Carl Dahl

Chronometer & Urmaker

Vetrlidsalm. 4 Bergen Telefon 16874

Eg ska si det var et vakkert syn å se alle de festkledde ongene sitte te bords rundt det store treet. De drakk sjokolade og spiste kaker så magen sto ut som en dollartromme. Det eneste de ikkje greiet å spise var den søte hatten alle hadde fått, den ble plasert på det eneste riktige stedet, og mette og vel-forsynte forlot de bordet for å ta juletree i besittelse. — Der ble danset og sunget en masse. Siden, da tørsten begynte å melde seg, fikk hver en brusonge å tåte på.

Plutselig roper en: »Julenissen kommer, han har sekk på ryggen.« — »Goddag, goddag,« sa julenissen, »er her snille barn her.« »Ja,« skrek alle i kor, unntatt de allerminste, som hylte. — Julenissen satte sekken tungt på gulvet, og begynte å rote i den, strakk den ene armen høyt i været. »Kan dere se hva dette er?« »Ja-a,« skrek alle i kor, »sjokolade.« »En slik skal dere alle få, hvis dere er snille.« Spør om ongene jublet. »Ja nå,« sa julenissen, »må vi ha en tur rundt treet,« og glade og vel fornøyet tok de hinannen i hånden og sang så det ljomet. Plutselig roper en: »Der kommer en hest og en elefant.« For en jubel der ble. Julenissen leier elefanten, som om han aldri skulle ha gjort annet i sitt liv, og der kommer Ingvalden i kuskeklær og flåsshatt, og styrer hesten, gir den sukkerbiter og er riktig en koselig gammeldags kusk. Da Alfen og Ingvalden fikk dyrene te å stå med alle fire føttene på en stol, ville jubelen ingen ende ta. — De minste fikk klappe og kjele med dyrene, så det var rørende å se. — Men det var varmt i salen, dyrepasserne svettet, og både hesten og elefanten synes visst det ble for hett. De sa takk for no, og lovet å komme igjen neste år.

Etterpå ble det dans rundt juletreeet inntil julenissen kom inn med elefanten igjen, som på ryggen bar store sekker fylt med poser med mer sjokolade og frukt. Under vill jubel ropte julenissen opp nav-

 FLAMER

Kjente strøk -

STRØK SOM STÅR - FRA ÅR TIL ÅR.

Monopol

MALING- OG LAKK-FABRIKK - BERGEN

Fra Sydhavsøya

i Nordåsvannet.

Håkkaen som haremsvokter på besøk hos redaktøren.

Ivaren står dessverre bak apparatet

nene på alle barna, som fikk en pose hver. — Så ble det spillet opp en marsj, og litt etter litt tømtes salen, og alle gikk hjem i vissheten om at det hadde vært en hyggelig fest.

Da min kone og jeg var på vei hjem med den lånte ongen, sier hun plutselig: »Jeg så at hesten hadde mennesko på den ene foten.«

Til slutt vil jeg si at festkomiteen med Sverre Årevik i spissen, har all ære av den vellykkede fest, som på toppen av alt var gratis.

Gullakken.

Juledrammens vugge sto i Bergen.

Vi tillater oss å ta et utsnitt fra pressen om aqua vitæ's første inntog i det norske samfunn.

Det er jo dem som ikke ser med blide øyne på denne drikk, som nytt til overmål har ødelagt mange hjem.

Men selv for disse kan det være av interesse å få litt historikk om når den farlige drikk hadde sin førsteopptreden i vårt land.

Det er vel neppe riktig, rent språklig sett, å si at dens vugge har stått her i byen. Men går vi tilbake i det tette historiske mørket som til daglig omgir juledrammens fødsel, vil vi finne at da brennevinet kom til Norge, da kom det først til Bergen.

Som den store foregangsby Bergen alltid har vært, er det nærsagt en selvfølge at den gikk i brodden også på dette felt. 1531 blir det året i historien vi bør merke oss. Utpå vårparten kom det seilende noen hollandske kjøpmenn til byen, og de brakte »Aqua Vitæ« med seg i lasten.

Med litt fantasi kan en levende forestille seg det store øyeblikk da lensherren, herr Eske Bille, tømte det første beger brennevin på norsk jord.

— Singot, Eske Bille, er det mulig den hollandske kjøpmannen har sagt. Historien tier alltid i slike øyeblikk da det er mest spennende, men alt taler for at Eske har svart med et dypt og vellystig: Ahh!

Ennå påvirket av stundens store alvor har Eske funnet fram skrivesakene sine, og med flid og møye har han satt opp et langt skriv til erkebiskop Olav Engelbrektsson i Nidaros, som ikke må forveksles med vår gode kollega Olav Ingebrigtsen, som fremdeles lever i beste velgående blant oss.

Dette brevet eksisterer ennå, og takket være det kan vi følge juledrammens historie tilbake til dens aller første dråpe. — Eske skrev:

(Bergenus, 13. april 1531).

»Kiere herre werdis ether nade wiide at ieg szende ether nade noget watn mett Jonn Teiste som kallis Aqua vite och hielper szamme watn for alle hande kranchdom som ith menniske kandt haffue indwortis. Ieg wille gierne szendt ether nade mere ther af nw staaer icke wrterne her att bekomme som thett schall giøris aff menn ther som ether nade ther aff kandt giøris bhoff wdj frantiidenn schall ether nade well fange forthij ieg haffuer nw forscreffuit beg wrther ther thill.«

Aqua vitæ vant altså nesten med engang innpass hos såvel den almene mann som i de høyeste sirkler. Den sikret seg straks en posisjon, som den har beholdt både i gode og onde dager.

Så kommer det store øyeblikk da De skal smake på juledrammen og sette den inn i sitt rette historiske sammenheng. Kanskje kjører De opp med et helt batteri på bordet, eller kanskje hører De til den typen som »har litt igjen fra ifjor«. Det kan nå komme ut på ett, men De vil vel etter dette sende en liten vennlig tanke til salig Eske og karene på

GODT NYTT ÅR!

EN VIRKELIG GOD NYHET:

Vi er nu istand til å fabrikere nesten dobbelt så meget sinkhvitt som før. Malerne vil derfor i det nye år kunne regne med økede leveranser av Gjersøe sinkhvitt.

**DEN NORSKE ZINKHVIDTFABRIK
MARIUS GJERSØE**

FABRIKK: BRYN

GRUNNLAGT 1891

KONTOR: OSLO

Bryggen i hine hårde dager, tross alt. — Bergen førte an den gang, vi kan være kry av det, og det historiske vingesus kan i hvert fall ikke Oslo ta fra oss. — Men dersom De i løpet av kvelden skulle komme så langt at De skulle føle en uimotståelig trang til å reise et monument over pionerene, da er det på tide å sette tappenstrekk.

Og så var det et lite filosofisk korn til slutt:

To ærverdige bergensere, et godt stykke ute i »de gode middages tid« — som Vilhelm Krag sier det — satt og forsynte seg dugelig av fast og flytende julekost. Den ene tittet snart på innholdet i det lille glasset og snart bort på potetene, så kom det:

— Nå først aner jeg dybden i Bjørnsons ord:

»Ære det evige forår i livet,
som allting har skapt!
Oppstandelsens morgen det minste er givet,
kun former går tapt.«

Sang for Kvinnen.

Mel.: En dollarprinsesse.

Kvinnen vår hyllest fortjener.
Henne vi vier en sang.
Av skapningens tall fenomener
står hun jo høyest i rang.
Hun er vårt hjerte nærest,
hun er vår hedersgjest.
Alltid i tankene kjærrest.
Hun setter »spiss« på vår fest.

Kvinnen i dag er den samme
mangfoldige skapning som før.
Hun aldri på Eva gjør skamme.
Det sier vi som en honnør.
Hun er like øm og yndig,
like så god og snill.
Hun er like skjønn, like syndig.
Den dyreste skatt som er til.

Denne vår hyllest skal være
til kvinnene helt generelt,
men vi vil den adressere
til kvinnene her spesielt.
En hjertelig takk for strevet
skal syklubbens damer ha.
Det Stigende Fond har de hevet.
For dem vil vi rope HURRA!

Fritt etter Bj.

Desserto Italiano*). - Takk for maten.

Mel.: Sancta Lucia.

Bore me plucca å me har drucca rett no me trøttna stivna i føttna. Alle vi ska no på taliano syngja ein tone men unizone.	Stappa i mago kan ikkje klago. No millo teppo vilja me steppo, røyk di tobacco godt sca de smaco. Tacca før mati il cameradi.
--	--

So cara mio
slutta me boro
so sca me sio
ha oss litt moro,
ta de legato
dricc moderato
gacc heim på føto
un poco trøto.

*) Et av de mange utdrag med variasjoner, fra stokkefabrikant Erdals festlige bordsang, sunget første gang i Håndverkeren 17. november 1886.

»Sandpapir Nr. 1«.

Utgitt av Festkomiteen i Bergens Malermesterlaug.
Redaktør: Halfdan Hansen, Olav Kyrresgt. 44. Telef. 12779.

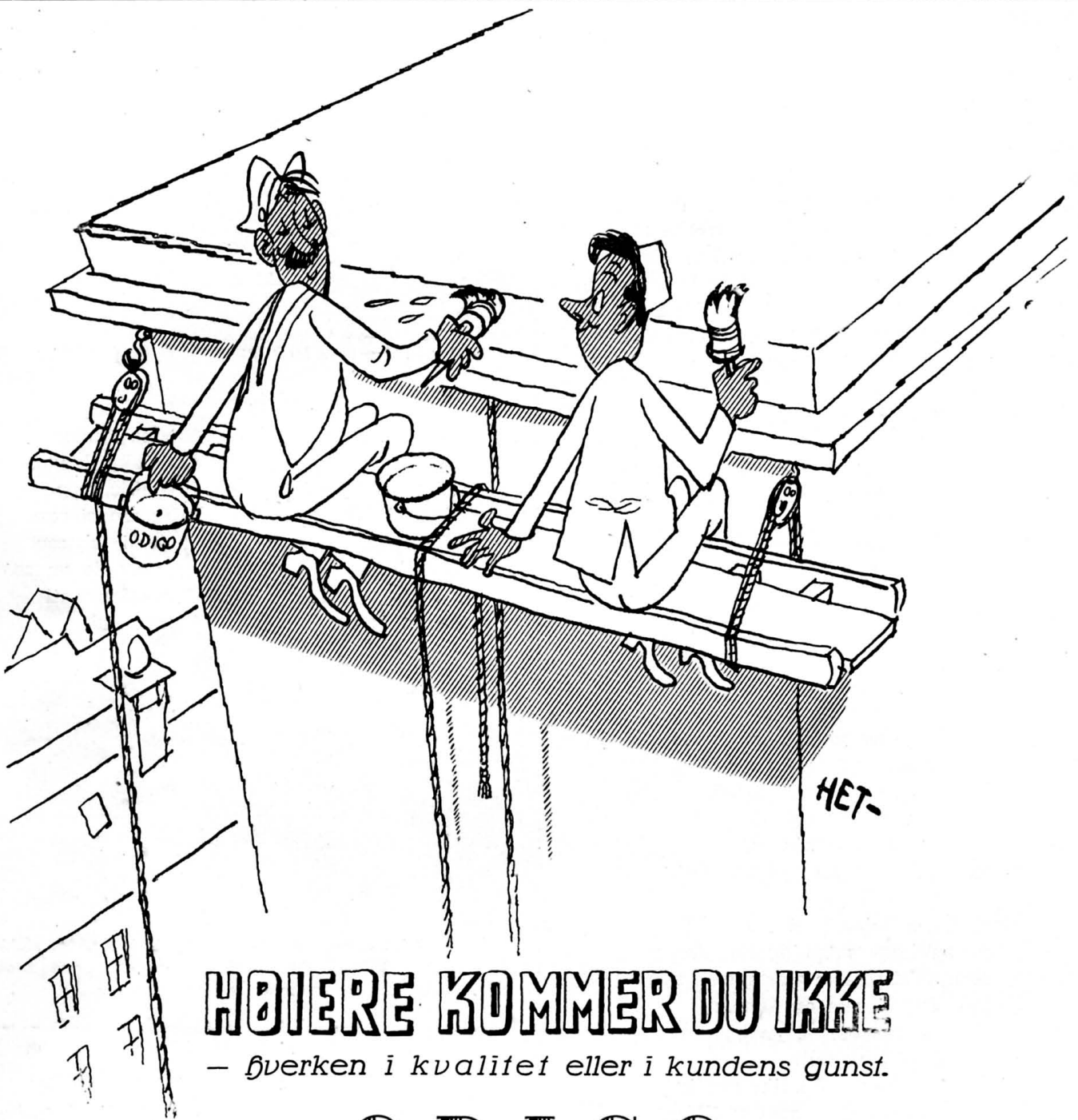
Skal De ha

TAPETTER

da lønner det sig alltid å gå til

R. O. BRATLAND

1848—1948

HØIERE KOMMER DU IKKE

— *hverken i kvalitet eller i kundens gunst.*

○ D I C ○

er toppkvalitet

International Farvefabrik ^{9/2}

BERGEN - OSLO

JOH. M. ARNESEN A.S

FARVEHANDEL

MALERVARE

En gross og en detail.

Øvregaten 14

Telefoner 11070 — 12408

Vi ønsker alle i malerfaget et
GODT NYTTÅR.

Det har vært vanskelig med
norsk GRILLO og PAULI sinkhvitt
siden krigen, men vi håper det skal
bli bedre i 1948.

NORSKE ZINKPRODUKTER A/S

OSLO

Telefon sentralbord 410316

Telefon sentralbord 410316

JOHAN D. ECHE & SØN - RASMUS HANSEN A/S

ETABLERT 1838

Rullegardinfabrikk — Malerforretning

Magnus Barfotsgt. 4 — Telefon 16403

Den 20. november 1928
var firmaet 100 år.

OKSYLINMALING

er noe av det beste av rasjoneringsfri maling i denne linoljeknappe tid.

Innvendig type er fortrinlig til slipstrykning – gir sikker bunn og biter fast på gammel grunn. Smidig å stryke.

DEKORATIVBEIS

i flere kulører er oljesparende og gir klarere og vakrere lasur.

SEMENTOL-

kasein-oljeemulsjonsmaling for mur, tre og papp.

**BREKKFARGER — KRYSTALL-LIM — GLUTOLINLIM
ARABIN — ZELLUFIXKLISTER.**

TAPETER.

Årets nyheter i vakre moderne mønstre kommer nå.

HALFDAN HANSEN

FARVEINDUSTRI – MALERVARER – TAPETLAGER
Olav Kyrresgate 44 – Telefon 12779